

**VARBERGS
KOMMUN**

En annan Art
Textversion
2021-07-07

1 (13)

En annan ART # 6 Skulptural dans i Varbergs konsthall

Diana – Ganska tidigt så började jag göra modevisningar som rörde sig mer mot performance eller föreställningar. Jag bad mina vänner vara modell, jag gjorde samarbeten med dramaten och skådespelare för att jag är intresserad av erfarenheten av att bära kläder kanske snarare än mode.

[Introjingle]

Cecilia – Hej och välkommen till *En annan ART*, kulturhuset Komediantens podcast! Idag kommer vi prata med modedesignern och konstnären Diana Orving som just nu är aktuell med en separatutställning i Varbergs konsthall här i kulturhuset. Vi har också bjudit in Johanna Holmström som är verksamhetsledare för Varbergs konsthall. Välkomna hit, båda två!

Diana och Johanna – Tack!

Cecilia – Vi ska bland annat prata om mötet mellan mode, dans och konst och få en inblick i ditt konstnärskap Diana. Vi ska också få veta lite mer om hur arbetet har gått till och går till i Varbergs konsthall. Jag kan också börja med att säga att den utställning som Diana är aktuell med heter *Närmanden* och den visas hela sommaren 2021. Låt oss börja med att ni får säga några ord om er själva och svara på vår återkommande fråga som lyder – vilken art människa är du? Diana skulle du vilja börja?

Diana – Ja det var en rolig fråga. Just formuleringen *art* så tänker jag direkt på djurriket även om det är *art människa*. Men jag tänker att jag är en varelse med långa känselspröt, stora händer och stora öron, en lyssnande, kännande art. Ganska närsynt så jag behöver komma nära och det gäller nog också socialt, att jag vill ha nära kontakt med en i taget. En lite närsynt, lyssnande, kännande person.

Cecilia – Va fint, du fick nästan den formen framför mina ögon nu...

Diana – Fick jag känselspröt?

Cecilia – Ja, jättevackert! Johanna, vilken art människa är du?

Johanna – Som den konstvetare jag är så tänkte jag såklart direkt på *art*, alltså engelskans *art*. Jag är verkligen en konstnär och har alltid varit det, ända sedan jag var liten, jag har alltid älskat att arbeta med konstnärliga uttryck själv. Det är en otroligt viktig näring i mitt liv som jag måste ha, det är något som bygger upp mig som art också kanske man kan säga. Naturen är också väldigt viktig för mig, att känna närheten till naturen och havet.

Cecilia – Ni kan också få säga några ord om er själva, vad ni gör, kort om era bakgrunder. Du har

redan sagt att du är modedesigner och konstnär...

Diana – Precis, jag har jobbat med mode, kläder i jättemånga år. Jag började väldigt tidigt, jag började göra kläder när jag var 15 år och att sälja dem i småbutiker. Sedan så har jag hållit på med konsten parallellt och det har alltid varit min drivkraft, det skapande, undersökande. Sedan har jag känt att det är konst jag vill göra, formatet *mode* har känts allt mer begränsande så sedan något år tillbaka jobbar jag enbart med konst och inte med klädkollektioner längre.

Cecilia – Johanna?

Johanna – Jag har arbetat med konst i olika former i ganska många år, här i Varberg har jag jobbat nästan exakt fem år i sommar. Jag har haft lite olika uppdrag här, jag började som konsthallsassistent och jobbade med utställningsproduktion i Varberg konsthall och i Galleri Hamnmagasinet och så har jag även jobbat med vår konstsamling, det jobbat som du har nu Cia. Men sedan 1,5 år tillbaka sitter jag på den tjänsten jag har nu där jag är utvecklare för konstutställningar och jobbar med utställningsprogrammet i Varbergs konsthall.

Cecilia – Nu har utställningen varit öppen i två-tre veckor, hur känns det?

Johanna – Jag tycker att det känns jättebra! Under pandemin hade vi ju stängt Varbergs konsthall under fem månader, november 2020 stängde vi och öppnade i april 2021. Vi hade en lite mindre utställning i början av året under ett par månader men i och med öppnandet av den här utställningen med Diana så är det som att vi får en nystart i konsthallen. Det känns helt underbart att kunna öppna upp igen och få ta emot besökare och de här samtalen som blir i konsthallen kring verken, det är jättehärligt.

Cecilia – Diana, du har precis kommit hit för första gången sedan hängningen...

Diana – Precis, jag ser utställningen med lite nya ögon. Jag var här under arbetet med installationen i en vecka och det var så otroligt kul att få jobba fram utställningen och hur verken skulle ta plats i rummet och förhållas till varandra. Och som jag sa till dig innan så känns det toppen att komma tillbaka nu och känna att jag inte skulle ha hängt det på något annat sätt!

Cecilia – Det är ju fantastiskt! Nu har vi ju börjat prata om utställningen, men de flesta lyssnarna har ju inte varit här ännu så det är väl läge att beskriva vad som möter oss när vi kommer in i utställningen. Johanna vill du säga några ord om vad det är för konstverk vi får se?

Johanna – Det är textila verk, så när man kommer så ser man först fyra ganska stora textila tavlor som hänger på väggen och sedan så upptäcker man stora hängande, textila, flygande verk, skulpturer. Det är en väldigt visuell utställning, det är väldigt mycket textil i hela rummet och det är ganska ovanligt att vi fyller hela rummet med textilkonst på det sättet. Det skapar en speciell stämning i rummet som är väldigt fascinerande. Storleken på verken är hänförande många gånger tycker jag.

Cecilia – Förutom att vara visuell tycker jag också att den är påtagligt taktill, även om man inte får röra vid verken så känner jag varje gång jag kommer in att det sätter igång någon slags längtan i händerna, man vill gå fram och känna på de här fantastiska tygerna. Det sätter igång en rörelse och det är inte konstigt om man vet lite om dig Diana, förutom en bakgrund inom mode så har du också en bakgrund inom dans har jag förstått.

Diana – Ja precis, jag dansade själv mycket när jag var yngre och tänkte väl nästan att det var det jag skulle ägna mig åt men jag hade lite problem med knäna och jag hittade mitt uttryck i textil och kläder så jag lämnade det. Men mitt intresse för rörelse, att gestalta känslor eller sinnestillstånd genom dansen eller skulpturalt är på något sätt samma. Det är någon ordlös kommunikation som kommer från mitt inre.

Cecilia – Där är ju några konstverk som jag får lust att ta upp, bara för att beskriva ytterligare för lyssnarna. Bland annat så är där två jättestora skulpturer där den ena är svart, en spiralformad stor skulptur som möter en annan i något vitt tyg. Där finns en spännande dynamik för det är som att de går in i varandra och det händer något i mötet mellan dem, vill du berätta lite om just det konstverket?

Diana – Det verket heter *Förhandling* och precis som du beskrev det så har det en ljus del, här har jag bearbetat siden och bomullstyll med akrylfärg, det har en spröd, nästan pappersliknande textur. Sedan möter det den svarta väldigt tunna, nätliknande, transparenta, slingrande kroppen och det uppstår någon typ av koreografi eller dans, ett möte. Det är ganska dramatiskt på många sätt, det sträcker sig upp till taket och ända ner till golvet och ringlar runt i olika förlängningar och sammanlänkningsar. Jag tänker på det lite som en gestaltning av en relation, konflikt. Vissa partier bygger på följsamhet och är väldigt mjuka, andra sliter sig och stretar emot och det uppstår nästan som en våldsam dragkamp i kompositionen.

Cecilia – I den svarta skulpturen finns det som en virvel och den får mig alltid att vilja gå in och göra rörelsen med handen så där känner jag den mjuka, följande danskänslan. Och det vita verket som du sa nästan ser lite pappersliknande ut, där tycker jag nästan att det ibland ser spökligt ut, som en ektoplasma från seanser från sekelskiftet. Det är väldigt olika känslor som väcks både i mötet mellan dem och var för sig.

Diana – Precis, det finns något i patineringen, bearbetningen av tyget. Man kan tänka på tvätt som hängt på tork, det finns nästan något nostalgiskt i det, något typ av minne i materialet. Den mörka volymen är mycket snabbare, den har ett annat temperament, nästan som snabba skisser i luften som snabba vindlande rörelser.

[Jingle]

Cecilia – Det hänger ju också ett konstverk lite längre in till höger på några metallstavar som jag vet att du har tänkt mycket på och fastnat för, Johanna. Vill du berätta lite om verket, det heter

Rastlöshet?

Johanna – Det var så roligt för när Diana kom till konsthallen för installationen och visade det här verket så var det som att jag direkt såg vad du var ute efter eller jag kunde direkt känna den känslan av rastlöshet i verket. Verket har någon slags rektangulär form och sedan är det flera vertikala linjer som kröks på olika ställen och skapar små urgröpningar i tyget, kan man säga. Och jag kunde verkligen direkt känna känslan av när man är frustrerad i en process, när man försöker komma vidare i tankarna eller känslorna men där är hinder som sätter stopp för det. Den frustration man får av detta, att vilja komma vidare. Och som du sa så hänger det på metallstavar och det är flera verk i utställningen som gör det vilket gör att de kommer ut en bit från väggen. Det skapas väldigt fina skuggeffekter av verket på väggen som också blir en del av verket och ytterligare en dimension eller en 3D-dimensionell effekt som jag tycker är väldigt fin.

Cecilia – Det är så spännande för jag känner ingen rastlöshet när jag tittar på det verket utan jag känner tvärtom ett slags lugn. Den fångar nästan en metafysisk bild, världen artar sig så på djupet, tycker jag. Det är som flöden, linjer och sedan kommer det små virvlar och här uppstår en gravitation, det är som att saker kommer till av de här motstånden. Jag blir nästan entusiastisk och vill gå in och lägga mig i de små snäckformade virvlarna. Och jag känner att det finns ett flöde ut ur dem med sömmarna, jag kan nästan föreställa mig att vara inbäddad i en sådan och sedan glida ur och komma vidare. Jag får ingen “stopp-känsla” utan mer som en levande känsla.

Johanna – Det är ju det som är så roligt med konst, att vi ser, känner och upptäcker olika saker framför samma verk är det absolut bästa!

Cecilia – Diana vill du berätta om processen i hängningen och hur du har arbetat under det här året för många av konstverken har du ju skapat i närtid? Det är många som har besökt oss som har kommenterat det, “hur har hon hunnit med?”. Det är så tydligt att du kan ditt hantverk!

Diana – Det finns väl något element av mani i den processen som har varit. Jag fick barn för ganska exakt ett år sedan och har varit halvt mammaledig men jag har inte haft tillgång till min händer vilket är en daglig grej för mig, jag jobbar alltid med mina händer men nu har mina händer hållit på med något annat under många månader. Processen har istället fått pågå i mitt undermedvetna i huvudet och sedan när jag väl fick komma tillbaka till ateljén och fick börja jobba mer ostört så var det verkligen som en fors som vällde ur mig! Det har varit jättehäftigt, det har hänt så mycket i min tysta process innan jag mötte materialet så det var verkligen som att de här verken redan fanns men bara skulle ut genom mig.

Cecilia – Va intressant att du har fått barn så nyligen och det måste också ha påverkat, ett liv som kommer till och förlossning. Är det något du har tänkt på i något av verken eller har du haft med dig det på något medvetet plan?

Diana – Det har jag absolut, det är det största jag har varit med och det är verkligen i grunden förändrande eller sinnesvidgande att genomgå en graviditet och förbereda sig för en förlossning

som man aldrig på förhand kan förstå vad det är för något, det var ju så häftigt! Jag höll på mycket med självhypnos, jag fick något tips av en kompis om hur man genom självhypnos kunde ge sig själv smärtlindring. Den praktiken, att vara i hypnos har jag kunnat ha med mig och jag har kunnat gå djupare in i mig själv, förstå kroppens kraft och hur den sitter ihop med tanken. Så det finns i verket, absolut.

Cecilia – Va spännande, och just kroppens kraft är ju också något som fångar stämningen och känslan. Det är märkligt att du får så mycket kroppslig kraft i uttrycket fast att det är så skira tyger och så mycket luft.

Diana – Det stämmer. När jag packade dem, det är nästan viktlöst, det är nästan ingen materia samtidigt som de tar plats och blir monumentala i sin tyngdlöshet.

Joahna – Precis, verkligen, de är extremt materiella och närvarande i rummet samtidigt som de är fyllda med luft.

Cecilia – De här tavlorna kan vi också säga några ord om, det var någon som besökte konsthallen som frågade mig “har hon fyllt upp eller är det något bakom?” och jag hade inte varit framme och känt så jag visste inte. Och jag kan ju inte göra det så jag sa att jag inte trodde det men jag förstår att hon frågar. Det ser ju ut som att de är gjorda i – inte i lera men de har en tjocklek...

Diana – Ja, de har en volym som lämnar sitt ramverk och sväller ut i rummet och där har jag jobbat med en skulptural volym som jag har skapat som ett textilcollage och där jag i nästa steg har målat det. Jag målar med oljefärg när volymen redan är fastspänd och jag tänker lite på det som en ljussättning, jag målar för att belysa vissa partier och få det att framträda.

Cecilia – Ja det gör det ju verkligen också.

Diana – Det är lite som att sömmarna – det går ju igen i de stora skulpturala verken också – att det flödande, oformade tyget eller ett plant tyg som det är först när det kommer på rullen... När jag klipper till det bit för bit och sammanfogar det med sömmar som ofta är sydda tre-fyra gånger för att förstärka sammanlänkningarna, det är nästan som någon typ av skelett som skapar kropp och form och spänner ut det.

Cecilia – Just det, sömmen som skelett.

Diana – Ja precis!

Johanna – Det är också en association som jag fick tidigt till dina verk, att det känns som att skeletten eller formerna på olika djur eller växter.

Cecilia – Organiskt...

Johanna – Ja precis!

[Jingle]

Cecilia – Vi kan tala hur länge som helst om de här konstverken men låt oss gå vidare! Johanna skulle du vilja berätta lite om hur det kommer sig att vi ställer ut Dianas konst just nu?

Johanna – Dels såklart för att Diana har ett väldigt intressant konstnärskap men sedan är det också så att vi i Halland för första gången har jobbat fram ett gemensamt utställningstema, det är 13 olika institutioner som jobbar med konst, design och hantverk på olika sätt i Halland som gemensamt samlas under det här temat under det här året. Temat är mode och vi har valt att kalla det *Mode: Yta med djup Halland 2021*. Man kan följa det här temat hela året men det är väldigt mycket fokus nu under sommaren, det är ett perfekt tillfälle att åka runt i Halland och besöka alla olika platser. Utifrån temat mode började jag för ett drygt år sedan fundera på hur vi ska förhålla oss till mode med det uppdraget vi har i Varbergs konsthall. Varbergs konsthall ska ju visa nationell och internationell samtidskonst, så för mig var det viktigt att det var åt "samtidskonsthållet" när jag angrepp temat mode. Jag har känt till Diana som designer tidigare och började kolla runt och hittade bilder på hennes textila verk och kände att det här skulle vara oerhört spännande att visa i Varbergs konsthall därför att de här stora hängande verken skulle göra sig så fint i rummen som är i konsthallen, så det är på den vägen.

Johanna – För de som inte har varit i Varbergs konsthall kan vi ju säga att det är en väldigt stor lokal vi pratar om, den är 370 kvadratmeter och det är högt i tak och vi har tre stora takfönster som släpper in ljus, man kan jobba med ljuset på olika sätt i rummet.

Cecilia – Vi har kanske lyssnare som inte känner till samtidskonsten särskilt mycket, man kanske lyssnar på det här för att man känner till Diana Orving som designer i första hand. Skulle du kunna säga några ord om vad samtidskonst är?

Johanna – Ja absolut, det är ju en ganska stor fråga, "vad är samtidskonst?".

Cecilia – Man kan gå många år på universitet och ändå inte kunna svara på det.

Johanna – Ja, eller fortfarande vara förvirrad över det eller se att det finns olika sätt att se på vad samtidskonst är. Ofta brukar man bryta ner det i *samtid* och *konst*, vad är *samtid* och vad är *konst*? Det finns många varv att gå där men för mig är samtidskonst konstnärliga uttryck som bearbetar och ger olika perspektiv på vår samtid, samtida skeenden, händelser, strömningar som sker i världen. Samtidskonsten är ju väldigt fri i sitt uttryck, det finns många olika konstnärliga medier, det har blivit så väldigt brett.

Cecilia – I *Mode: Yta med djup* kan vi också på tal om bredd nämna att det kanske finns någon mer utställning med samtidskonst men att det också finns utställningar med modeskisser, konsthantverk...

Johanna – Precis, modedefotografi...

Cecilia – Diana, Du har redan nämnt att du började som 15-åring med att sy, vill du berätta lite mer om vad det var som hände och vad det var som gjorde att du blev så uppslukad av just det textila?

Diana – Det började egentligen mycket tidigare, min mamma är konstnär i grunden, sedan har hon haft andra jobb men när jag var liten jobbade hon som konstnär och då med textil. Det finns bilder på mig när jag sitter i hennes kista med korgar med tyg och hon hade en vävstol hemma som sedan urartade med mig och mina syskon som använde den som klätterställning och trasslade till hennes verk.

[Skratt]

Diana – Symaskiner hade jag tillgång till från att jag var fyra-fem år och alla material så jag tror att den ärftliga belastningen har jag nog. Min pappa var arkitekt och ritade mycket så jag kommer från en kreativ miljö och det blev tidigt ett språk för mig som var spännande och lätt. Jag började göra kläder och före det hade jag hållit på mycket med dans och teater, jag började sy till min teatergrupp och sedan var det folk som sa "du skulle kunna sälja det här". Så jag började testa vingarna och gick till småbutiker och visade upp mina alster och fick gensvar, kunde lämna in kläder, tjäna lite pengar så jag kunde köpa mer tyg. Det var verkligen i väldigt liten skala och utan någon bestämd plan, jag har ingen utbildning utan har lärt mig själv och har hittat mina egna metoder för mönsterkonstruktion och sådär. Det finns ju ett traditionellt regelverk kring hur man konstruerar en byxa eller en kavaj, en jackärm som ser ut på det här sättet ska man göra med de här modifieringarna. Men den ingången till kläder hade ju inte jag så jag tror att jag närmade mig det mycket genom dansen, att skapa något för kroppen och konstruktionen uppstod i rörelse. Jag testade på mig själv, på min kropp, på vänner och utgick från något som kallas drapering, man skapar med tyget, klipper till direkt på kroppen snarare än att man håller på med linjaler och måttband. Jag började i en liten skala och blev mer och mer intresserad av det uttrycket och började tänka på hur man kunde sammanföra dels med plaggen jag skapade med mitt intresse för dans och scenkonst. Ganska tidigt började jag göra modevisningar som kanske rörde sig mer mot performance eller föreställningar, jag bad mina vänner att gå modell och gjorde samarbeten med Dramaten, workshopbaserade med skådespelare för att jag är intresserad av erfarenheten att bära kläder kanske snarare än mode.

Cecilia – Det är jätteintressant, du får gärna berätta mer om kvinnors rörelsefrihet som fångas i modevisningarna som ligger uppe på YouTube och andra platser. När jag tittar på dem ser jag inte modeller som kläderna sitter på utan det är människan som går ut där med hela sin mystik och sin egen rörelse på något vis. Jag kan inte mycket om mode men det känns nytt i mina ögon. Berätta gärna lite mer om det!

Diana – Precis, speciellt när jag började skilde sig mina presentationer väldigt från normerna kring vilka som fanns representerade som modeller, på vilket sätt de rörde sig på den så kallade catwalken

och så vidare. En grundpelare i när jag gör kläder är att det ska vara bejakande, det ska vara till för den som bär det. Många gånger kan många känna sig exkluderade från mode för att det finns ett visst skönhetsideal, ett visst kroppsideal, kläderna blir nästan bestraffande, att man ska passa in i dem snarare än att kläderna ska finnas till för den som bär dem och vara en möjlighet och redskap för att vara någon man vill vara, att kunna röra sig fritt. Jag jobbar väldigt mycket med en föränderlighet i mina plagg, jag kommer ihåg en tidig kollektion där plaggen nästan påminner om mina skulpturer, man kanske ser en framsida och en baksida men sedan kanske man upptäcker att det finns en till baksida och man kan vända den upp och ner och man kan ha ut huvudet ur vad som egentligen är fällen. Det är tydligt för min process att jag inte jobbar med tydliga skisser i första hand utan att jag ser plagget eller den textila volymen som en möjlighet att undersöka och skapa i rörelse.

Cecilia – Jag tänker på barnet i korgen bland tygerna som kryper runt och sticker ut huvudet ur en ärm [skratt]!

Diana – Javisst är det så!

[Jingle]

Cecilia – Johanna, vi har varit inne på det men vill du berätta vad du får för reflektioner, vad får du för tankar när du går runt i utställningen och i mötet och samtalen med Diana?

Johanna – Som jag var inne på förut så händer det någonting när det blir så mycket textil i ett rum, det blir så fysiskt och man möter det inte bara med sitt seende, med sin blick utan man möter det med hela sin kropp och jag tycker att det är ett väldigt härligt sätt att uppleva konst, det blir sinnligt på så många olika sätt. Sedan kan jag känna med Dianans verk och att just textil skapar en slags värme, en trygghet, man vill krypa in i dem, vira dem runt sig, man vill skydda sig med textilier. Jag har funderat mycket på veckade textilier, det finns ju mycket avhandlat kring vecket i konsten. Då brukar man ofta tänka tillbaka på barocken och barocka uttryck och hur vecket visades i målningar och i skulpturer, vad vecket döljer och att man kan veckla ut det. Det är väldigt fascinerande tycker jag. Det är någon slags trygghet som skapas när man går runt där. I ett av verken som heter *Ett rum som svimmat*, man kan tänka på svindeln, böjningen av tid och rum på något sätt som finns genomgående i flera av verken.

Cecilia – Diana vi har pratat om det sensibla, organiska och kroppsliga i din utställning och även kvinnlighet och rörelsefrihet hos kvinnor, kvinnokroppar. Det finns också något köttsligt och även erotiskt nästan, även den dimension finns – om man går tillbaka på det vi sa om förlossningar. Är det någon som tidigare sagt något om det för jag tror att det är

många som ser det, man ser det kvinnliga könsorganet på olika vis. Är det något som du har med dig medvetet eller är det något som uppstår ur det här sättet att jobba på som är väldigt kroppsligt på något vis?

Diana – Det är många som ser det och som associerar i de banorna och det gör jag också även om det aldrig är så att jag tänker “nu ska jag skapa en snippa i siden”.

[Skratt]

Diana – Jag jobbar inte explicit på det sättet utan där handlar det väl snarare om den där laddningen, om det privata, dolda rummen, bakom vecken, vad finns i utrymmet som man inte ser? Om man associerar till ens innersta, det behöver inte handla om en kvinnlig erfarenhet utan en mänsklig erfarenhet. Men mitt formspråk är väldigt mjukt, taktilt, slingrande.

Cecilia – Det är väldigt kännande, just det fördolda. Och det du sa Johanna om vecket, bara att det finns en böjning eller ett veck leder en in i kontakt med någon del av en själ som inte är synlig men som är väldigt känd och upplevd. Jag vet också att du har varit med och skapat en viktig del av svensk modehistoria med din modevisning i augusti 2016 på Moderna museet i Stockholm. Precis om du har berättat så hade du dansare med dig och du gjorde en koreografi i samarbete med musiker, vill du berätta lite om det?

Diana – Det är en visning som jag är så otroligt glad och tacksam över att jag fick göra. Det var ett samarbete med Dansk kompaniet Stockholm 59° North, det är dansare från Kungliga operan i Stockholm och det var Alexander Ekman som koreograferade verket och det är musik av en fantastisk musiker som heter Mikael Karlsson. Jag har länge beundrat Alexander Ekmans verk, jag tycker att han är en helt otrolig konstnär, rolig, fri och otroligt bra, jag blir berörd av det han gör. Vi fick möjlighet att samarbeta i det här formatet och som du sa så var det 18 dansare, alla på tå i tåspets skor. Jag har själv dansat i tåspets skor och det är inte lätt det de gör, det är otroligt krävande att få det att se så lätt ut. De visade min kollektion och det byggs upp, först var det bara några få dansare och sedan kommer det in fler och det kommer in fler färger, musiken bygger upp till någon typ av crescendo där alla virvlar runt. Den ligger mig väldigt varmt om hjärtat.

Cecilia – Och den fick mycket uppmärksamhet även internationellt. Tror du att människor i modevärlden blir lite ledsen nu när du lämnar kollektionerna och satsar på

konsten?

Diana – Ja det kanske de blir men det kommer många nya som har mycket att komma med.

Cecilia – Du har säkert inspirerat många yngre modeintresserade människor kan jag tänka mig.

Diana – Hoppas!

[Jingle]

Cecilia – Skulle vi kunna prata lite om mötet mellan mode och konst, om du vill berätta vad som finns att hämta från modevärlden för de som är bekanta med konst? Finns det fler dimensioner av det arbetet som är värdefullt i allmänhet? Du har ju en unik position i att ha varit så djupt engagerad i modevärlden men även i konstrummet.

Diana – Jag har väl alltid känt mig som en udda fågel i modevärlden... Vad ska jag säga om det? Jag tycker att modebranschen har ganska stora problem, det handlar inte om enskilda modedesigners utan det är väl hur människor konsumerar kläder, vi har vants in i ett klädbruk där vi förväntar oss väldigt snabba, billiga kläder, man förstår inte värdet. Om man går tillbaka och tittar på traditioner där man kanske fick kläder uppsydda till sig och man var mer närvarande i processen att ett stycke tyg krävde så här mycket bomull eller lin, först vävde man, sedan sydde man. Den omsorgen, kunskapen, traditionen och förhållningssättet att man ska ta hand om sina kläder känner jag ligger mig nära om hjärtat, jag skulle önska att vi hade mer utav ett sådant förhållande till våra kläder. Vi kanske valde köpa *ett* nytt plagg istället för att köpa tio plagg som man inte bryr sig så mycket om

Cecilia – Det är svårt som klädkonsument att veta vart man ska gå eller vilka kläder man ska köpa om man är intresserad av att hellre investera i något som är hållbart. Det är inte – som det kanske var förut – alltid ett direktförhållande mellan kvalitet och pris utan det är så mycket annat som påverkar priset. Kan du ge några tips och råd kring hur man ska tänka om man vill klä sig med lite mer omsorg på det sätt som du beskriver?

Diana – Jag tänker att det finns många klädskapare som jobbar på det sättet och jag tror

att man kan googla för att hitta.

Cecilia – Hållbara material...

Diana – Ja, hållbara material men hela kedjan ska vara hållbar på något sätt.

Cecilia – Det är ett komplext område och det pågår många samtal och debatter kring detta.

Johanna – Jag tänker också att det är svårt som konsument att få den inblicken i hela den här kedjan. Det är en stor svårighet med mycket som produceras, inte bara textilier eller kläder.

Cecilia – Precis! Och då ska vi se, jag tror att vi har kommit till en punkt då vi behöver börja avrunda. Jag tycker vi gör så att du Johanna får passa på att berätta lite mer om vad som pågår runt omkring utställningen om man är nyfiken på att ta del av den. Jag vet att det är någon föreläsning och eventuellt några workshops?

Johanna – Precis, till modetemat finns det en serie med digitala föreläsningar och två av dem har redan varit men det är några till som pågår nu under sommaren. Den 18 augusti kommer vi ha ett föredrag här i Varberg och det är Philip Warkander som kommer hålla i det och föredraget behandlar just ämnet mode och konst. Där kan man få ytterligare en intressant fördjupning på det temat. Man kan hitta mer information på konstihalland.se och det är som sagt digitala föredrag, man behöver inte föränmäla sig utan det är en länk som man klickar sig in på och det finns som sagt flera föredrag.

Cecilia – Och de som har varit, ligger de uppe?

Johanna – Nej, det gör de inte utan det är en gång som det här sker så det gäller att passa på när föredragen är.

Cecilia – Skriv upp det i kalendern...

Johanna – Ja precis! Under sommaren, under juli månad så är det så att konstverkstan i Varbergs konsthall kommer att stå öppen för eget skapande när konsthallen är öppen. Där finns material framtaget och uppgifter som knyter an till Dianas utställning.

Cecilia – Det involverar små tygbitar, säkerhetsnålar där man kan få gå in och ut ur ett tyg för att se vad som händer med formen, det kan nog vara roligt för alla åldrar.

Johanna – Jag tror också det, absolut!

Cecilia – Och vad händer sedan i Varbergs konsthall framåt hösten 2021?

Johanna – I höst så har vi en separatutställning med filmaren och konstnären Niki Lindroth von Bahr. Då kommer vi visa fyra av hennes animerade filmer och ställa ut flera av de modeller som hon använder sig av i filmerna, hon gör små modeller av djur som dansar och sjunger. Så det blir en separatutställning med henne.

Cecilia – Vernissage?

Johanna – 18 september och då hoppas jag på att alla restriktioner har lättat och att vi kommer kunna ha en vanlig vernissage med allt vad det innebär.

Cecilia – När är sista chansen att se Dianas utställning, när stänger den?

Johanna – Den stänger den 29 augusti, då är det finalhelg!

Cecilia – Diana, vill du berätta vad som är nästa steg för dig framöver?

Diana – Jag vet inte riktigt, jag har ingen inplanerad utställning under det här året så jag kommer få arbeta i min ateljé och gå in i mitt egna arbete utan att ha någon som satt deadline, jag har massa kul i huvudet som ska ta form. Det ska bli helt underbart!

Cecilia – Det kommer forsa fram, det är jag alldeles säker på!

Diana – Jag tror det!

Cecilia – Tack så hemskt mycket för att ni ville komma hit och prata med oss i podden!

Diana – Tack själv, det har varit jätteroligt!

**VARBERGS
KOMMUN**

En annan Art
Textversion
2021-07-07

13 (13)

Johanna – Tack själv!

Cecilia, Diana och Johanna – Hejdå!

[Samtal övergår i jingle]